

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **J. P.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen JUDr. Richardem Třeštíkem, advokátem,
sídlem Masarykova 43, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2019, č. j. 13184/19/5200-10422-708855,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 30. 3. 2019, č. j. 13184/19/5200-10422-708855, kterým byl změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Děčíně (dále jen „správce daně“) ze dne 5. 3. 2012, č. j. 35719/12/178912501008, na daň

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

z příjmů fyzických osob za rok 2009 tak, že žalobci původně doměřená daň byla snížena z částky 1 969 830 Kč na částku 689 100 Kč a původně sdělené penále z doměřené daně bylo sníženo z částky 393 966 Kč na částku 137 820 Kč. Žalobce se zároveň v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil dodatečný platební výměr správce daně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že výsledky analýzy provedené správcem daně neodpovídají údajům uvedeným v daňové evidenci žalobce a že některé tyto údaje správce daně nijak nezohlednil. Příkladem může být zejména platba z účtu žalobce ve výši 1 000 000 Kč ze dne 16. 3. 2009, která byla následně použita žalobcem k osobním vkladům do pokladny. Přestože se jednalo o částku zohledněnou v daňové evidenci jako příjem došlý na účet, který podléhá dani z příjmů, byla z této částky správcem daně a žalovaným vyměřena znovu daň z příjmů jako příjem po jejím vkladu do pokladny. Tímto postupem došlo k opakovanému zdanění jednoho příjmu. Z uvedených důvodů je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a v rozporu se zákonem.
3. Žalobce namítal, že vynaložení uvedených nákladů je řádně doloženo v jeho daňové evidenci, zejména fakturami vystavenými S. V. a výpisy z účtu, z nichž je patrné, že žalobce poukázal na účet S. V. dne 4. 2. 2009, 3. 3. 2009, 2. 4. 2009, 29. 4. 2009, 29. 6. 2009, 10. 8. 2009, 26. 8. 2009, 29. 9. 2009, 2. 11. 2009 a 30. 11. 2009 vždy částku 60 000 Kč. Provedení těchto plateb a jejich řádné zdanění S. V. nebylo žalovaným nijak zpochybněno a pan V. potvrdil, že pro žalobce výdělečnou činnost na základě živnostenského oprávnění vykonával. Žalobce namítal, že správce daně a žalovaný byl povinen prokázat nevěrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost daňových evidencí žalobce a S. V., pokud došel k závěru, že výdaje žalobce vynaložené na úhradu odměny S. V. nebyly výdaji vynaložené za účelem dosažení zisku žalobce.
4. Žalobce konstatoval, že správce daně ani žalovaný nezohlednili ve svých rozhodnutích jeho ztráty z podnikání vzniklé za předcházející zdaňovací období.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že daňové orgány rozhodnutí vydaly s ohledem na skutková zjištění vyplývající z daňové evidence předložené žalobcem. Žalovaný konstatoval, že správce daně požadoval po žalobci prokázat, že se v případě částky 11 580 000 Kč jednalo o příjmy zdaněné nebo příjmy, které nejsou předmětem daně nebo jsou od daně osvobozené. K částce ve výši 4 040 000 Kč z částky 11 580 000 Kč nebyl schopen žalobce doložit, že se jedná o již zdaněné či osvobozené příjmy nebo že tyto nejsou předmětem daně. Z tohoto důvodu posoudil správce daně příjmy ve výši 4 040 000 Kč jako zdanitelné. Uvedl, že pokud žalobce namítá, že částka ve výši 1 000 000 Kč již byla zdaněna, tíží důkazní břemeno žalobce, aby jím tvrzenou skutečnost doložil. Žalovaný připomněl, že žalobce byl vyzván správcem daně výzvou ze dne 26. 5. 2011 k prokázání, že se jednalo o příjmy již zdaněné, osvobozené nebo o příjmy, které nebyly předmětem daně; žalobce však nereagoval a nepředložil žádný důkazní prostředek. Konstatoval, že žalobce až v podání ze dne 4. 10. 2011 uvedl, že vkladem finanční částky do pokladny se tato nestala jeho příjmem, neboť každému vkladu hotovosti do pokladny vždy předcházela výběr stejné hotovosti z bankovního účtu. Jako důkazní prostředek k prokázání spojitosti výběrů hotovosti z účtu a vkladů do pokladny navrhl žalobce výpisy z bankovního účtu, které měl správce daně k dispozici. Poté správce daně provedl rozbor jednotlivých výběrů z podnikatelského bankovního účtu žalobce č. 156777481/0600, vedeného u GE Money Bank, a.s. Zjištěný rozdíl mezi výběry z účtu za rok 2009 ve výši 7 540 000 Kč a vklady hotovosti do pokladny v roce 2009 ve výši 11 580 000 Kč činil částku 4 040 000 Kč. Žalovaný poukázal na to, že částku ve výši 7 540 000 Kč správce daně posoudil jako příjmy již zdaněné, které žalobce pouze převedl z podnikatelského účtu do pokladny bez vlivu na základ daně. Finanční prostředky ve výši 4 040 000 Kč byly v roce 2009 vloženy do pokladny, aniž by předtím byly Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vybrány z podnikatelského účtu žalobce, tak jak bylo zjištěno dokazováním správce daně. Žalovaný konstatoval, že žalobce sice výše uvedené sporuje, ale nedokládá nic, co by podpořilo jeho argumentaci o opakovaném zdanění. Žalovaný měl za to, že postupoval správně, když příjmy žalobce a dílčí základ daně navýšil o částku 4 040 000 Kč. Zdůraznil, že výsledek daňového řízení tak do jisté míry odráží aktivitu žalobce ve smyslu § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

6. Žalovaný zdůraznil, že správce daně prováděl dokazování výsledkem svědka S. V. a po provedeném dokazování dospěl k odůvodněnému a přezkoumatelnému závěru, že žalobce u výdajových pokladních dokladů č. 29HV00777, č. 29HV00779, č. 29HV00780, č. 29HV00781 a č. 29HV00782 neprokázal jejich faktické uskutečnění v roce 2009 a dále neprokázal, z jakého důvodu je výdaj dle faktury č. FA/03/VS/2009 duplicitně zahrnut do daňové uznatelných výdajů na základě dokladu č. 29HV00783, jelikož ve skutečnosti byla prokázána její úhrada převodem z bankovního účtu.
7. Podle žalovaného se žalobce mylně domníval, že daňové orgány byly povinny prokázat nevěrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost daňových evidencí žalobce a Stanislava Verneru, ale daňové orgány byly povinny prokázat ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných žalobcem. Žalovaný měl za to, že své povinnosti správce daně dostál, když vyjádřil své důvodné pochybnosti o daňové uznatelnosti výdajů výzvou ze dne 26. 5. 2011. Zdůraznil, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně svých tvrzení o výdajích v úhrnné výši 360 000 Kč za služby od pana S. V., a nevyvrátil tak pochybnosti správce daně o tom, zda se jedná o výdaje dle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Byl toho názoru, že se žalobce mylí, pokud se domnívá, že daňové orgány měly prokazovat, že výdaje žalobce vynaložené na úhradu odměny S. V. nebyly výdaji vynaloženými za účelem dosažení zisku žalobce, neboť důkazní břemeno ve věci prokázání daňové uznatelnosti žalobcem tvrzených výdajů leželo na žalobci.
8. Žalovaný uvedl, že žalobce podal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009, v němž uplatnil ztrátu ve výši 187 033 Kč (jedná se o část ztráty, kterou žalobce vykázal v daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2007). Výsledkem daňové kontroly za zdaňovací období roku 2007 však bylo „zrušení“ daňové ztráty (tj. byla doměřena daň ve výši 2 218 856 Kč a doměřena daňová ztráta ve výši -927 350 Kč), a proto daňová ztráta nemohla být při výpočtu daně za zde projednávané zdaňovací období zohledněna. Dále žalovaný dodal, že za zdaňovací období roku 2008 sice žalobce vykázal opětovně ztrátu, ale tato byla výsledkem daňové kontroly opět „zrušena“ (tj. byla doměřena daň ve výši 2 038 245 Kč a doměřena daňová ztráta ve výši -2 562 078 Kč). Správce daně proto nemohl zohlednit při výpočtu daně ani ztrátu za zdaňovací období roku 2008.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání souhlasili.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Před hodnocením žalobních námitek považuje soud za nutné připomenout základní principy dokazování v daňovém řízení. Důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako zejména v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší daňovému subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto ustanovení má správce daně povinnost dokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud správce daně zjistí některou okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 a 4 daňového řádu), resp. v průběhu daňové kontroly předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení [§ 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu]. Daňový subjekt tedy musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.
11. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, nebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal. Důkazní prostředky zde budou spíše pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví. Z hlediska unesení důkazního břemene je tak nerozhodné, jaký počet či jaký druh účetních a jiných dokladů či evidencí byl předložen, neboť určující je pouze jejich obsah. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 Afs 62/2013-37, v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Afs 12/2003-277, publ. pod č. 666/2005 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Povinností ani cílem správce daně tedy rozhodně není vyhledávat za daňový subjekt všechny možnosti, jimiž by tomuto subjektu daňovou povinnost snížil.
12. Toto nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene mezi daňovým subjektem a správcem daně vychází z toho, že prioritním účelem daňového řízení je ochrana zájmu státu na řádném plnění daňových povinností ze strany daňových subjektů při zachování jejich práv a právem chráněných zájmů. Nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene je přitom ústavně konformní, neboť je výrazem veřejného zájmu na správném stanovení a výběru daní. Navíc vychází ze zásady, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo ji tvrdí. Na rozdíl od jiných druhů řízení sice není věcí svobodné vůle daňového subjektu, zda určité skutečnosti ve vyměřovacím řízení uvede, či nikoliv, neboť ho v něm stíhá povinnost tvrzení v podobě podání daňového přiznání, nicméně uvedená zásada je v modifikované podobě zachována i ve vyměřovacím řízení, jelikož také v něm se důkazní břemeno vztahuje pouze k prokázání skutečností vážících se k daňovému subjektu, který je uvedl v daňovém přiznání nebo je byl v něm povinen uvést. Jen daňový subjekt má totiž podrobné poznatky o veškeré své činnosti, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příjmech a výdajích (srov. nález Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, publ. pod č. 113/2006 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, dostupný na www.usoud.cz).

13. Soud dále připomíná, že daňové řízení je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Správci daně v obecné rovině svědčí oprávnění požadovat po daňovém subjektu prokázání původu a zdroje finančních prostředků. Vzniknou-li správci daně v souvislosti s předloženými listinami či jinými důkazními prostředky předloženými daňovým subjektem určité pochybnosti, je povinen tyto pochybnosti prokázat [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu].
14. Soud poukazuje na to, že správce daně v rámci daňové kontroly zjistil z daňové evidence za rok 2009, kterou předložil žalobce, že žalobce v průběhu roku 2009 postupně vložil do své pokladny částky v celkové výši 11 580 000 Kč, které evidoval jako vklady podnikatele pod položkou „příjmy nezvyšující základ daně“, ovšem ke dni 31. 12. 2009 byl vykazován záporný stav hotovosti na pokladně ve výši – 272 030,82 Kč. Tato nesrovnalost legitimně vzbudila u správce daně pochybnosti ohledně správnosti a úplnosti evidence příjmů s vlivem na základ daně, a proto výzvou ze dne 26. 5. 2011 mj. vyzval žalobce k prokázání a doložení, že příjmy v celkové výši 11 580 000 Kč byly již zdaněny, popř. byly osvobozeny od daně, nebo že tyto příjmy nebyly předmětem daně. V reakci na předběžný závěr správce daně o tom, že příjmy v celkové výši 11 580 000 Kč hodnotí jako nezdaněné příjmy, žalobce v podání ze dne 4. 10. 2011 uvedl, že hotovostní vklady finančních částek do pokladny nepředstavují jeho příjmy, neboť každému hotovostnímu vkladu vždy předcházela výběr stejné hotovosti z jeho podnikatelského bankovního účtu. Z obsahu správního spisu v tomto směru vyplývá, že správce daně provedl rozbor jednotlivých výběrů z dotyčného podnikatelského bankovního účtu s porovnáním jednotlivých hotovostních vkladů do pokladny žalobce, přičemž zjistil rozdíl mezi výběry z účtu, které v souhrnu činily 7 540 000 Kč, a vklady do pokladny, které v souhrnu činily 11 580 000 Kč, a to ve výši 4 040 000 Kč. Ohledně částky ve výši 4 040 000 Kč přitom žalobce nedokázal správci daně doložit, že se jedná o již zdaněné příjmy, příjmy osvobozené od daně, nebo o příjmy, které nejsou předmětem daně. Správce daně proto nikterak nepochybil, pokud žalobcovy příjmy a dílčí základ daně navýšil o částku 4 040 000 Kč. Správcem daně provedený rozbor je náležitě zachycen ve správním spise, a to včetně se žalobcem řádně projednané zprávy o daňové kontrole, přičemž z něj jednoznačně vyplývá, že vklady do pokladny převyšovaly výběry z účtů v celkové výši 4 040 000 Kč, přičemž žalobce u těchto příjmů nedokázal odstranit důvodné pochybnosti správce daně ohledně jejich zdanění, popř. osvobození od daně, či toho, že tyto příjmy nebyly předmětem daně. V této souvislosti soud ještě doplňuje, že žalobce se mýlí, pokud zastává názor, že jeho povinností nebylo prokazovat zdanění částky v celkové výši 4 040 000 Kč, a to s ohledem na výše předestřené nerovnoměrné rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Správce daně náležitě sdělil žalobci své pochybnosti v daném směru, a proto právě a jen žalobce tížilo důkazní břemeno, neboť musel prokazovat všechny skutečnosti, které byl povinen uvádět v řádném daňovém přiznání. Úvahy a závěry správce daně a původního žalovaného jsou i v tomto směru logické a plně přezkoumatelné.
15. Poukaz žalobce na platbu 1 000 000 Kč ze dne 16. 3. 2009, která byla následně vložena na účet žalobce, nic nemění na tom, že žalobce neprokázal, že i výše uvedený vklad, který má zřejmě tvořit část rozdílu mezi výběry z účtu a vklady ve výši 4 040 000 Kč, byl jako příjem zdaněn, byl osvobozen od daně, nebo že se jednalo o částku, která nebyla předmětem daně.
16. Taktéž žalobcovy námitky ohledně plateb S. V. za jeho činnost pro žalobce na základě uzavřené mandátní smlouvy, které navíc byly formulovány velice obecně a vágně, soud vyhodnotil jako nedůvodné, přičemž úvahy a závěry správce daně a žalovaného jsou rovněž v tomto směru logické a přezkoumatelné. Z obsahu správního spisu ve vztahu k platbám S. V. v celkové výši 360 000 Kč, které žalobce uplatnil jako daňově uznatelné výdaje, ovšem správce daně je neuznal, vyplývá, že správce daně v rámci daňové kontroly zjistil, že služby byly poskytnuty Stanislavem Vernerem a uhrazeny žalobcem již v roce 2008, tedy zjevně v jiném zdaňovacím období než je rok 2009, čemuž ostatně odpovídalo číslování jednotlivých faktur (č. FA/01/VS/2008 až Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

FA/05/VS/2008, těmto fakturám odpovídaly výdajové pokladní doklady č. 29HV00777, č. 29HV00779, č. 29HV00780, č. 29HV00781, č. 29HV00782). Ohledně plnění, k němuž byla vystavena faktura č. FA/03/VS/2009 na částku 60 000 Kč, která byla proplacena dne 1. 4. 2009, bylo sice prokázáno poskytnutí služeb v roce 2009, nicméně k této faktuře správce daně zjistil, že u žalobce došlo k jejímu duplicitnímu zahrnutí do jeho daňově uznatelných výdajů, a to na základě dokladu č. 29HV00783, přičemž zároveň byla prokázána její úhrada z žalobcova podnikatelského bankovního účtu. Správce daně fakturu ze dne 1. 4. 2009 evidovanou žalobcem pod č. GE0040982 nechal ve výdajích bez pochybností (tento výdaj vyhodnotil jako daňově uznatelný) a výdaj, k němuž byla vystavena faktura č. FA/03/VS/2009, zaevidovaná žalobcem v jeho evidenci až dne 31. 12. 2009, a který se týkal totožného plnění jako v případě výdaje, na který žalobce vystavil fakturu č. GE0049082, byl vyloučen z důvodu duplicity. Žalobce by si měl v této souvislosti uvědomit, že jeden a ten samý výdaj nemůže být žalobci jako daňově uznatelný uznán dvakrát. I v tomto je závěr správce daně a žalovaného zcela opodstatněný. S ohledem na shora nastíněný skutkový stav soud uzavírá, že žalovaný legitimně konstatoval, že platby uhrazené panu V. v celkové výši 360 000 Kč nelze vyhodnotit jako daňově uznatelné výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

17. Pokud jde o žalobcem uváděné platby na účet Stanislava Verneru ze dne 4. 2. 2009, 3. 3. 2009, 2. 4. 2009, 29. 4. 2009, 29. 6. 2009, 10. 8. 2009, 26. 8. 2009, 29. 9. 2009, 2. 11. 2009 a 30. 11. 2009, a to vždy ve výši 60 000 Kč, soud zdůrazňuje, že žalobce zcela přehlíží, že tyto platby byly správcem daně zcela uznány. Správce daně totiž u faktur č. FA/01/VS/2009, FA/02/VS/2009 a FA/04/VS/2009 až FA/12/VS/2009, které byly žalobcem odepsány z jeho bankovního účtu ve výše uvedených dnech, konstatoval, že u těchto plateb žalobce unesl důkazní břemeno a že shora uvedené výdaje v celkové výši 660 000 Kč považuje za daňově účinné ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů (k tomu srov. např. strany 20 a 21 protokolu o seznámení daňového subjektu se zhodnocením doplněného dokazovacího řízení a výsledku kontrolního zjištění ze dne 22. 2. 2012). Tato námitka tak není opodstatněná.
18. Soud uvádí, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 10. 2017, č. j. 41080/17/5200-10422-708855, bylo rozhodnutí správce daně ze dne 10. 11. 2011 změněno tak, že žalobci byla za zdaňovací období roku 2007 doměřena daň z příjmů fyzických osob ve výši 2 218 856 Kč, daňová ztráta ve výši -927 350 Kč a současně uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 443 770 Kč a penále z doměřené daňové ztráty ve výši 9 273 Kč. Žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 15 A 127/2017-61, zamítnuta a rovněž tak byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2021, č. j. 10 Afs 72/2021-46. Ze své úřední činnosti soud dále zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 10. 2017, č. j. 41082/17/5200-10422-708855, jímž byl dodatečný platební výměr vydaný správcem daně ze dne 13. 12. 2010, č. j. 122497/10/178912501008, změněn tak, že žalobci byla za zdaňovací období roku 2008 doměřena daň z příjmů fyzických osob ve výši 2 038 245 Kč a daňová ztráta ve výši -2 562 078 Kč a současně uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 407 649 Kč a penále z doměřené daňové ztráty ve výši 25 620 Kč. Žaloba proti posledně uvedenému rozhodnutí žalovaného byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 15 A 128/2017-62, zamítnuta, přičemž rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2021, č. j. 9 Afs 42/2021-44, byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti specifikovanému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem.
19. Z uvedeného je zřejmé, že pravomocnými rozhodnutími žalovaného ze dne 3. 10. 2017, č. j. 41080/17/5200-10422-708855 a č. j. 41082/17/5200-10422-708855, které nebyly zrušeny, došlo k doměření daňových ztrát žalobce za zdaňovací období roku 2007 a 2008, tudíž žalobce žádných daňových ztrát za daná zdaňovací období nedosahoval. Je tak patrné, že žalovaný nemohl zohlednit při výpočtu daně z příjmů fyzických osob za rok 2009 daňové ztráty za zdaňovací období roku 2007 a 2008, které žalobci nevznikly. Daná námitka žalobce je proto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nedůvodná.

20. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. ledna 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)